

1.

Er was eens een jongen
en die jongen was mijn broertje.
Hij was heel erg ziek.
Misschien gaat hij wel dood, dachten we.

Er was niemand die dat zei,
maar door hoe mijn ouders plotseling zwegen
als ik de kamer binnenkwam,
en hoe de dokters naar me keken
als ze hun jassen aantrokken in de gang,
wist ik dat het erger was dan ik mocht weten.

Mijn broertje was jonger dan ik.
Hij hield van taart, van spelen in het bos
en van vogels. Hij hield heel erg veel van vogels.

Soms kon hij zo hard door de kamer rennen
dat het bijna leek alsof hij vloog.

Toen ik zijn kamer binnenkwam,
fluisterde hij zachtjes lieve woorden
in een oude papieren zak
en maakt sussende geluiden met zijn mond.

Wat heb je daar? vroeg ik.

Sst, zei hij, niet zo hard!
Ik heb een vogel gevonden.
Uit zijn nestje gevallen, denk ik.
Of misschien wel geduwd,
dat gebeurt ook.

Mag ik hem eens zien? vroeg ik.

Nee, zei hij, nee,
dat gaat helaas niet.

Waarom niet?

Daarvoor is hij veel te ziek,
hij moet rusten
en zachtjes worden gewiegd.

Is het een echte vogel? vroeg ik.

Ja, zei hij.

Echt echt?

Jaha!

Waarom mag ik hem dan niet zien?

Omdat hij ziek is!

Nou en, jij bent toch ook ziek!

Ja, kijk dan maar naar mij
als je zo nodig kijken wilt!

Ik stampvoette de kamer uit.

Als ik een vogel had gevonden
had hij gewoon mogen kijken, dat weet ik zeker.
Hij had er zelfs mee mogen spelen!
Waarom doet hij toch zo eigenwijs en irritant?
(Of mag ik dat misschien niet zeggen,
is hij te ziek voor stomme woorden?)

Van onder mijn bed,
achter een poppenhuis van vroeger,
waar ik allang niet meer mee speel,
pakte ik de doos van Bobby.

Het was een doos met spullen van onze hond
die ik had bewaard
toen hij stierf.

Zijn lievelingstak,
twee dennenappels waar hij ooit op kauwde,
wat haar van toen ik hem kamde voor het eerst,
zijn voederbak,
een potje met zijn kwijl. (Denk ik.)

En drie hele bijzondere kastanjes,
van het veld waar we vroeger renden,
en waar hij nu in zijn mand begraven ligt.